

EVERSHARP

Ex Cathedra

Som noget ganske nyt kan vi oplyse læseren om, at biskoppen i Ribe har fået en ny opgave. Læs en gang:

"Biskoppens opgaver

Biskoppen har en række officielle pligter som øverste gejstlige og administrative myndighed i stiftet og som del af det danske bispekollegium." (Ribe Stifts hjemmeside, min fremhævelse, sv).

Vi havde jo nok fattet, at biskopperne i mange år har ønsket at kunne optræde som synode eller koncil. Hvad vi ikke havde opdaget var, at biskoppens embedspligter altså nu officielt er underlagt bispekollegiet, og at det står at læse sort på hvidt, i det mindste hvad Ribe Stift angår. Det har ikke været muligt at finde lignende formuleringer på de andres stifters hjemmesider. Under alle omstændigheder forstår vi biskopperne fælles ansvar varmer.

Nu vi er i færd med at aflægge rapport fra den højere kirkeligheds sfæriske verden, kan vi i tillæg melde om de overmåde høje tanker, der tænkes i Ribe og andre stifters hærskarers hærskarere af udvalg, og vi vil her bogstav for bogstav med tungen i mundvigen og én finger på tasterne gengive nogle af de svære ord, som beviser, hvilken hektisk aktivitet, der udfoldes. De lyder: "Dannelseskonference", "det Religionspædagogiske Sekretariat", "evaluering", "implementering", "visioner", "postkonfirmander", "kateketikprojekt" (referat fra møde i religionspædagogisk udvalg torsdag den 5.9.2013). Ikke sandt: når man forsøger på eliteniveau, er man nødt til at benytte fagudtryk!

Om sidstnævnte begreb, altså "Kateketikprojekt", læser vi i en biskoppelig kundgørelse til præsterne i Ribe Stift af september 2013, at der iværksættes "Kateketikprojekt for nydannede og nydannede præster i Ribe Stift". Dette er vistnok en udløber af et "pilotprojekt", som igen er udsprunget af et samarbejde "mellem stiftet, den obligatoriske efteruddannelse, Pastoralseminariene og TPC." Der har sågar "... været afholdt midtvejs evaluering, og i løbet af efteråret vil 7-8 nye præster blive indsluset i ordningen, og en ny netværksgruppe dannet i begyndelsen af 2014." En folkekirkepræst betroede os, at han fandt det byrdefuldt uafledeligt at skulle kaldes bort fra sognet til de mange kurser, samt at han anså alle disse "tiltag" for et udslag af "efteruddannelsesmafiaens" aldrig hvilende geskeftighed med velvilig tilslutning fra biskopperne. Herregud, det er jo også svært for en simpel folkekirkepræst at følge med i den seneste udvikling indenfor didaktik forskningen, men i overensstemmelse med den amerikanske didaktik professor,

George Jeanread, your soul's seneste teorier forklarede vi ham ved hjælp af et nyt powerpoint program tålmodigt, at ophavsmaendene ikke så med milde øjne på præster, der gav udtryk for skepsis. Derefter ønskede bemeldte præst at være anonym, hvilket vi imødekom, vedkommendes navn er dog red. bekendt. Til disse ihærdige anstrengelser for at højne det åndelige niveau blandt præsterne i Ribe Stift kommer endvidere, at præsterne pålægges "supervision" af konfirmandforberedelsen..."

Det har man vist også i de andre stifter. Men Roskilde er, så vidt vi kan se, det eneste, hvor man har taget et virkeligt religionspædagogisk kvantespring med indførelsen af den såk. "Storylinepædagogik" (Roskilde Stifts hjemmeside). Vi vil overlade til de fagligt kompetente at redegøre for principperne i dette religionspædagogiske nybrud.

Øverstående taget i betragtning forstår vi pludselig, hvorfor eksempelvis en Kristoffer Olesen Larsen eller Johannes Horstmanns åndsarbejder, som dog efter vor ringe mening er blandt de betydeligste i et helt århundrede, aldrig vandt den genklang i gejstlige kredse, som deres tyngde fortjente. De kom jo aldrig med i et "Kateketikprojekt", de fik aldrig "Supervision", de blev ikke "midtvejs evalueret", de blev aldrig indført i "Storylinepædagogikken" endsiige da medlemmer af et religionspædagogisk udvalg eller center. Skam få dem posthumt, at de troede sig i stand til at leve uden.

*) De spørger, hvad en "supervisors" kompetence er?! Her kommer svaret: Ord skaber, hvad de nævner. I samme øjeblik én bliver udpeget til "supervisor" er vedkommende "supervisor" og besidder alle en supervisors "kompetencer"! De blev til med udnævnelsen.

SV

CPDFEI beklager

I septemhernummeret af nærværende mindst ringe tidsskrift var der en yderst kritisabel artikel, som vi her fra ledelsen af *Congregatio Pro Doctrina Fidei et Inquisitionis* stærkt beklager og hermed trækker tilbage. Den var ikke udtryk for CPDFEIs holdninger eller sædvanlige standard. Såvel første del af artiklen, stammende fra en af de utallige ulønede kvindelige ukrainske studentermehjælpere på Tidehvervs redaktion, som anden del, produceret i nærværende kongregation af den lavest rangerende dørvogter ind til dørvogternes forgemak under vort sygefravær, var ganske fejlagtige. En dobbeltkorrektur er derfor påtrængende. Vi tager det første først.

Det er korrekt, således som det fremgår af artiklen, at den samlede ledelse i CPDFEI har været på biskoppelige moder-

niseringskurser i folkekirken barfodsteologiske genopdragelsescenter i Løgumkloster. Det er også korrekt, at vi alle har været sygemeldt med stress i en længere periode. Men rækkefølgen er den modsatte af den som artiklen påstod.

Vel er vi som udgangspunkt altid dybt frustrerede over ikke at kunne frigøre os fra vor marginaliserede position i den danske folkekirke. Frustrerede over ikke at kunne slippe vores klippefaste tro og i stedet komme over i tvivlens bløde og tilgivende favntag. Vel fremhæves tvivl af Bibelen og af kirkefædrene altid som noget satanisk, ja som djævelens vigtigste våben. Men ærlig talt: Hvad vidste evangelisterne og kirkefædrene om noget som helst? Hvor den end kommer fra, så er tvivlen en gave til mennesket. Så længe vi tvivler, er det jo os selv og vores tvivl, som er i centrum, og så er det aldeles irrelevant at forholde sig til noget som helst andet. Tvivlen sætter tvivleren selv som gud. Derfor er det da også i særlig grad fint at være præst for åndeligt søgende i stedet for kristne. Tvivlen er et fint middel til at holde troen på afstand. Gid vi også kunne det! Så ville alt i livet som sogneprest blive så legende let. Men vi kan ikke det, vi gerne vil. Derfor er vi frustrerede. Men det gør os ikke stressede. Vores stress kom af følgende begivenhedsforløb:

Først fik vi – som så mange andre præster for tiden – enslydende breve fra biskoppen, hvor vi blev givet valget mellem en ulønnet afsked eller "akut fornyelse" på genopdragelsescenteret i Løgumkloster. Og da vi gennem vore mange misbrugte år i den gamle kirkes tjeneste er blevet endnu mere uegnede til rigtigt arbejde, end vi var på forhånd, og derfor gerne vil slæbe os frem til målstregen for den tidlige pension og den langsomme henvisnen i siloen på Amager, indvilligede vi med tak i at tage på kursus. Vi tænkte at vi, som de oldsager vi er, i det mindste kunne føle os hjemme ved den gamle klosterkirke. Vi skulle blive klogere.

Det viste sig, at vi kunne vælge mellem 2 forskellige genopdragelseskurser: Det første havde titlen: "Sådan bliver jeg en sød og omstillingsparat kvindelig præst". I vor uvidenhed troede vi, at kurset kun henvendte sig til personer med et lige cpr-nummer, men, fik vi forklaret af en bispesemme præget af engleblid overbærenhed, kurset er skam målrettet mandlige præster. (Københavns domprovst viste sig at være den eneste kvindelige deltager). I dag er det jo, fik vi uddybet, reelt kun blide kvinder (og deslige) som kan få embede i folkekirken. Ja, et udvalg under ligestillings- og afkristningsministeriet arbejder på et forslag om i fremtiden kun at oprette kvindelige præstestillinger. Det ville rette op på årtusinders mandsdominans og ikke være i strid med internationale konventioner om ligestilling. Thi så sandt som køn, ifølge den nuværende lovgiv-

ning, er en social konstruktion, så står det enhver frit at vælge at være kvindelig præst. Kurset ville derfor slutte med en højtidelig ceremoni, overværet af Mette Boch og Uffe Elbæk, hvor de af deltagerne, som bestod *lege-, tegne-, kramme- og smiletesten*, ville få overrakt et nyt cpr-nummer og den obligatoriske blonde paryk med knold i nakken.

Kurset lød umiddelbart fristende. Nogle år med paryk og lige personnummer for pensionens skyld kunne vi godt overkomme. Så meget desto mere som vi så måske ville slippe for øgenavnet "de tre æggehoveder." Men at smile samtidig ville formentlig ikke være muligt for os. Vi så os derfor alle tre nødsaget til at vælge det andet genopdragelseskursus med titlen: *Vild med gudstjenesten: Krop, bevægelse og casual fysisk samvær ved alteret*.

Kurset blev ledet af lærerkorpset fra pastoralseminarierne og foregik i skovbrynet ved Brede Å. Her skulle vi så på skift døbe, vie og begrave hinanden på kryds og tværs og med kroppen og rytmen i centrum. Mit bryllup med en nyuddanet teolog ved navn Mattias foregik, medens casualiepræsten ekstatisk reciterede en indiansk parringshymne og ghettablasteren derefter spillede en sang, hvor en kønsubestemt stemme uophørligt skreg: *I'm a Virgin*. Jeg forstod på sangen, at også jomfrustanden og den første kærlighed er sociale konstruktioner, som kan vælges igen og igen. Samtidig dansede de øvrige præster rytmisk rundt på engen og kastede henført deres præstekraver til hinanden. Eller måske prøvede de blot, som jeg, at virke henførte og derved gøre kursuslederne tilfredse. Jeg må jo med skam indrømme, at mit kropslige nærvær ved kurset alene bestod i stadigt flere nervøse trænkninger. Trænkninger som blandt andet kostede en kvindelig lektor et blåt øje. Ligeledes fik jeg i tiltagende grad urolig mave og små sure opstød. Og på sidstedagen, hvor det samlede bispekorps var mødt op for at se de seneste fremskridt for progressionen i udviklingens dynamiske processer, gik det helt galt. Ved et alter, bundet sammen af granrafter, var vi samlede med hinanden i hænderne. I fælleskab skulle vi nu indstifte den hellige nadver ved at messe kropsnære slogans af Nelson Mandela, Barack Obama og Jørgen Leth. Som ledt af en højere, eller måske lavere, styrelse blev såvel jeg som mine 2 kardinalkolleger fra kongregationen imidlertid, netop da lovsangen var på sit højeste, ramt af en ren eksplosion af omvendt peristaltik. Vi ramte, må jeg med stor skam meddele, med vore peristaltiske brandstråler hver vores biskop netop der, hvor guldkorset bule længst frem. Bisperne trådte i skræk et par skridt bagud og drattede synkront ned i Brede år. I et par sekunder så man endnu fløjsmaverne oven vande, men snart sank de ned og forsvandt helt bag åens

første krumning. Kun ved at frigøre sig fra bispekorset slap de tre excellenser fra at synke til bunds, hørte jeg senere.

Selv flygtede jeg i rædsel. Jeg passerede klosterkirken og fik den tanke som en anden Sankt Knud stoisk at afvente min skæbne foran alteret. Da jeg åbnede døren, så jeg imidlertid knæfaldet helt optaget af blottede ammende mødre. Ved alteret stod en præst med helt tomme øjne, men med et stort lidelsesfuldt smil om munden og sang "*Lille sky gik morgentur*." Skrigende smækkede jeg kirkedøren i efter mig og løb ud på vejen. Jeg fægtede med armene og en bus stoppede og åbnede døren. For sent så jeg de store bogstaver på bussens side: Folkekirkens pilgrimsruter. Kjeld Holm sad ved ratten i fuld ornat og ud af døren kunne man høre en munter version af den stalinistiske hymne: "*Kringsat af fjender*". Igen gik peristaltikken amok ud over en fløjsmave, og jeg løb sanseløst skrigende ind i den nærmeste skovtykning.

Først efter en uges forvildet omflakken nåede jeg frem til CPDFEIs bunker, placeret et hemmeligt sted i en jysk plantage. Kort efter ankom mine to kardinalkolleger i samme sørgelige forfatning. Nu er vi nogenlunde restituerede og klar til at se fremtiden i øjnene. Vores plan er klar: Vi har været ved lægen og har alle tre fået papir på, at vi lider af PTSD. Årsagen er, siger vor læge, *en arbejdsbetinget mangel på religiøs relativisme*. Skaden opstod for mere end 20 år siden og synes umulig at gøre noget ved. Enhver udsættelse for biskopper og deslige vil tværtimod medføre alvorlige tilbagefald og akut fare for fornyede peristaltiske eksplosioner. Situationen er aldeles fastlåst i en ægte catch 22: Vi kan af helbredsårsager ikke vende tilbage til vore respektive præstestillinger, før biskoppen trækker sit fornyelseskrav tilbage. Men trækker hun sit fornyelseskrav tilbage, har hun intet grundlag for at afskedige os for ikke at leve op til fornyelseskravene.

Vi er naturligvis frygteligt kede af denne situation. Som vi igen og igen har understreget, så er der jo intet, vi hellere vil end at komme på højde med tidsånden. Men det som viljen vil, er noget helt andet, end det som kroppen og ånden kræver af os. Vi er trælbandne og uimodtagelige for tvilens og relativismens nådegave. Derfor må vi forblive her i vor reaktionære bunker, beskyttede mod tidens tand. Kun på én måde kan vi bidrage til fornyelsen af den multireligiøse statslige livsanskuelsesanstalt ved navn folkekirken. Vi kan uddele vor årlige pris til den eller dem som i vores kirke på fornemste vis gør op med kristendommen og al dens væsen. Medens vi stadig er fangne, kan vi således støtte dem, som har gjort sig frie. Hermed er vi nået frem til den anden rettelse:

I septemberudgaven af Tidehverv blev den kommende biskop over Ribe Stift,

Elof Westergaard, nomineret til Årets Kætterpris 2013. Nomineringen er fuldt fortjent, men den apokryfe artikel gav langtfra Elof Westergaard og hans medforfattere til bogen "*Gudstjenestens Bønner*" den hæder, de fortjener. Det vil vi, hvis vi får lov, vende tilbage til i næste nummer af Tidehverv. Her skal kun gives en enkelt smagsprøve fra bogens efterord. Bispekandidat Westergaard og hans medforfattere skriver: "**Men som det også fremgår af efterordet i "Himlen i mine fodsåler", søger vi i dag et opgør med den form for teisme der placerer Gud som en overnaturlig magt uden for verden.**" (Gudstjenestens Bønner side 370).

I denne ene sætning har vi det klartest formulerede opgør med kristendommen og al dens væsen: Gud er – understreges det – ikke overnaturlig og han er – understreges det – ikke uden for verden. Derfor kan han heller ikke have skabt verden, og han kan ikke stige fra himlen ned til jorden, lige så lidt som han på jorden kan foretage sig noget overnaturligt, opstå fra de døde eller stige til himmels. Og allermindst kan han naturligvis i fremtiden komme ned fra himlen for at dømme levende og døde og føre sine udvalgte til himmels.

Vupti. Alle ordene er reducerede til tomme ord. Ordet kan ikke inkarnenes, thi der findes ikke et sted uden for verden, hvor det kan komme fra. Der har aldrig været et *logos asarkos* og der kan derfor heller ikke komme et *logos ensarkos*.

Med en enkelt sætning ophæver den kommende biskop den samlede trosbekendelse og alt det, som forkyndes fra Bibelens første til sidste side. Når Elof Westergaard vælges som biskop, får vi altså for første gang en biskop, som klart og tydeligt på forhånd har benægtet, at han tror på Gud i himlen og derved fornægter samtlige bekendelsesskrifter endnu klarere end Thorkild Grosbøll. Forandringens stormvind blæser så sandelig gennem den gamle kirke. Før i tiden var biskoppens vigtigste opgave at sørge for, at forkyndelsen i stiftet foregår i overensstemmelse med bekendelsesskrifterne! Vi ved naturligvis godt, at biskopperne for længst er holdt op med at interessere sig for den slags ligegyldigheder, men rent teoretisk er det ganske festligt at forestille sig en sådan biskoppelig prøvning af den rette vantro. Elof Westergaard må ifølge sine egne ord se det som sin opgave at skride ind over for præster, som "**placrer Gud som en overnaturlig magt uden for verden.**"

Men ovenstående er som sagt kun en smagsprøve. Der er meget mere præmiekæteri at komme efter i Elof Westergaards kollektsamling, der allerede, med biskoppelig velsignelse, finder sig på mange af folkekirkens altre. Som vi siger her CPDFEI: We'll be back.

Claus Thomas Nielsen